

Kristi kärlek driver världen till enhet och försoning

Reflektioner över temat för kyrkornas
världsråds generalförsamling i Karlsruhe 2022

SVERIGES
KRISTNA RÅD

Det sammanhang som vi möts i

Kyrkornas världsråds elfte generalförsamling äger rum i tyska Karlsruhe, i hjärtat av Europa. Tyskland är på många sätt ett välbärgat land. Men människors välfärd är där, precis som på så många andra platser, starkt påverkad av corona-pandemins konsekvenser: personligt, ekonomiskt och andligt.

Den globala pandemin har medfört att generalförsamlingen genomförs efter en tid av väntan. Ett virus har blottlagt hela mänsklighetens sårbarhet, men också den djupa ojämlikhet och splittring som finns bland oss. Världen har fått upp ögonen för den obehagliga verklighet som består av privilegier och förtyck, orättvisor av ekonomisk, social och etnisk art.

I skuggan av denna erfarenhet, samlas kyrkorna som svar på Guds kallelse, för att tända ett hoppets ljus och fira den treeniga Gudens kärlek. Det är en kärlek som uppenbaras fullt ut i Jesus Kristus och som driver världen till enhet och försoning. I den tid som är vår får vi ställa varandra frågan: ”Hur ska en kyrka – i vilken Kristi kärlek bor – tala, agera och organiseras i denna tid?”

Sedan 2013 har kyrkornas gemensamma kallelse uttryckts som en pilgrimsfärd för rättvisa och fred. När vi ser tillbaka på vad som skett på vår gemensamma vandring under denna tid, finns det mycket vi har anledning att fira och minnas med glädje. Generalförsamlingen är ett tillfälle då vi kan inspireras till nästa steg på resan – steg som vi får ta i namn av den treeniga Gudens

FOTO: ALBIN HILLERT/WGC

kärlek. Det är den kärlek som uppenbaras i Kristus och som, genom den heliga Andes kraft, rör sig i och genom hela mänskligheten och hela skapelsen.

Den globala pandemin har kostat många liv och har i grunden utmanat den livsstil som många tar för given. Inför tragedier och död har vi återupptäckt vårt beroende av varandra, individualismens begränsningar, globaliseringens utmaningar (exempelvis att virus sprids mycket lätt) och vårt ömsesidiga ansvar för varandra (emellanåt också vår rädsla för varandra).

Samtidigt fortsätter krig och fattigdom att bringa förtvivlan, lidande och död. De Klimatförändringar som i decennier lämnats obeaktade av de flesta, framkallar nu starkare rädsla hos en del, samtidigt som de redan nu orsakar katastrofer och hot för världens allra fattigaste. Politiken förändras hastigt – i både fattiga och rika samhällen – och själva demokratin framstår för somliga som kraftlös och ibland inte mer än ett tomt löfte. De multilaterala sammanhangen och de globala gemensamma beslutsprocesserna får snabbt mindre utrymme och glöms ibland bort när vi möter allvarliga kriser.

De som är i Kristus – och lever Kristi kärlek som verkar i oss – har till uppdrag att göra det i *den här världen*. De är kallade att vara en eskatologisk gemenskap och utgöra ett tecken och en försmak på det rike som ska komma. Därigenom kan de synligt gestalta den kärlek som även i mörka tider fyller våra hjärtan med glädje.

Generalförsamlingen är ett tillfälle att samla kraft för vår gemensamma pilgrimsfärd i världen, så som den nu är. Där får vi lyssna på varandra och uppmuntras i firandet av den kärlek som, genom den heliga Anden, berör, helar och ger oss kraft.

Uppfyllda av kärlek till Kristus, stärkta av den heliga Anden och upprättade av den Gud som är källan till våra liv och hela skapelsen, kan gemenskapen av kyrkor få kraft till sin vandring och hopp för framtiden. Vi vill hitta sätt att ge ett svar till alla som tror sig vara oälskade, obeaktade och obemärkta. Vi vill komma med Guds kärlek till de förlorade, med försoning till dem som står i konflikter och med enhet till alla som upplever splittring. Samtidigt gläds vi åt att själva få ta emot dessa gåvor och välsignelser.

”Kristi kärlek...”

Temats bibliska och teologiska grund

Temat *”Kristi kärlek driver världen till enhet och försoning”* är inspirerat av Andra Korintierbrevet 5:14.¹ Det anknyter till evangeliets innersta kärna, där världen erbjuds djupet och härligheten i den treenige Gudens kärlek. Det är grundat i Guds plan för alltings enhet och försoning, en plan som blivit synlig i Jesus Kristus, han som är Guds kärlek inkarnerad.

För Paulus, som skrev till de kristna i Korinth, är Jesus Kristus inte bara en galileisk lärare eller någon som grundat en ny och unik religion. Han är hela kosmos och universums Kristus, för ”i honom har hela den gudomliga fullheten förkroppsligats och tagit sin bön” (Kol 2:9). I sin kärlek till oss och hela skapelsen blev Gud människa och gick in i mänsklighetens och skapelsens kamp och lidande, för att hela, upprätta, rädda och försona oss med Gud. Vår tro förkunnar att ”Gud är kärlek” (1 Joh 4:16) och att det är i Jesus Kristus som denna Guds kärlek uppenbarats för världen.

Så som det eviga Ordet fick kropp i Jesus Kristus är vi kallade att vara i Kristus och förbli med honom i den heliga och eviga Gudens kärlek. Kyrkan, som är Kristi kropp (Ef 1:22-23), tar emot, lever i, vittnar om och delar denna kärlek, så att fred, rättvisa och enhet kan spridas till alla platser där Guds barn i detta nu ropar ut sitt lidande och där orättvisor och våld råder.

Generalförsamlingens tema ramar in mötet genom att ge en bild för vårt livs gemensamma resa och ta ut riktningen för vår framtida vandring. Det är ett verk-

¹”Kristi kärlek lämnar mig inget val”, 2 Kor 5:14.

ningsfullt sätt för kyrkorna att på nytt se sin kallelse att söka den gemenskap som är Guds gåva och löfte (*koinonia*), att forma sitt tjänande till människorna och skapelsen (*diakonia*), att överlåta sig själv till Guds kärleksfulla mission i världen (*missio Dei*) och att stämma in i den gemensamma bönen för varandra och för hela världen (*leiturgia*).

Temat för 2022 års generalförsamling i Karlsruhe påminner om att kyrkan, som är Kristi kropp, sätts i rörelse av Kristus själv. Han är den vars kärlek till världen – själva kärleken från Gud – var så stark att han utgav sig själv in till döden. När vi berörs av det som uppenbaras och blir oss givet genom Kristi kärlek tar vi också emot gåvan att få älska Kristus och, genom honom, älska allt det som Gud skapat. När vi är ”i Kristus” får vi inte bara motivation att själva älska, utan tar också emot kärlekens gåva. I Andra Korinthierbrevet skriver Paulus till den tidiga kyrkan att ”Kristi kärlek lämnar oss inget val”.

Evangelierna och många andra ställen i hela Nya testamentet visar oss hur den tidiga kyrkan tolkade Guds kärlek, den som uppenbarades i Jesus Kristus. Många av dessa bibelställen kommer att studeras under generalförsamlingen. En nyckeltext är Matteus 9:35-36, som beskriver hur Kristi kärlek såg ut, som den visades och uttrycktes i hans gärning.

Jesus vandrade omkring i alla städerna och byarna, och han undervisade i synagogorna, förkunnade budskapet om riket och botade alla slags sjukdomar och krämpor. När han såg människorna fylldes han av medlidande med dem, för de var illa medfarna och hjälplösa, som får utan herde.

I denna text möter vi den Kristus som blir berörd i sitt innersta och fylls av medlidande och som kommer med de goda nyheterna, helande och hopp till dem som är ”illa medfarna och hjälplösa”. Hans kärlek begränsas inte till de närmsta lärjungarna. Den sträcker sig i mycket vidare cirklar, till folkmassan, till alla dem från städerna och byarna som samlats i vildmarken för att lyssna till honom och till alla dem som Gud skapat. Det handlar inte bara om en kärlek från en inspirerande människa, utan om Guds kärlek som uppenbaras i och genom honom. Denna gudomliga kärlek är smittande, djupgående och kommer med ett konkret och livsförvandlande hopp. Det är den sortens kärlek – kärleken från den i vilken Gud blir närvarande i världen i all dess brustenhet och sårbarhet – som kan sätta både världen och kyrkan i rörelse.

Generalförsamlingen ger möjlighet till djupgående reflektion kring betydelsen av Kristi kärlek, så att vi själva och den kärlek vi tar emot och ger kan förnyas och förvandlas genom Kristi blick. Vi kan tillsammans utforska hur kärlek inte bara är en sentimental eller romantisk känsla (som den så ofta beskrivs) utan också kan bestå av delaktighet i Guds kärlek, som uppenbaras i Kristus. Det är en kärlek som är upprättande, självförnekande och uppoffrande samtidigt som den är konkret och kommer med aktiv förändring till det goda.

”...driver världen till enhet och försoning”

Att svara på tidens utmaningar,
drivna av Kristi kärlek

Kyrkornas världsråds generalförsamlingar är tillfällen då vi samlas som gemenskap från hela världen. Världens nöd och behov blir närvarande genom alla deltagare och delegater. Som kyrkor är vi tecken i världen på det gudsrrike som ska komma. Vi försöker ge ett konkret svar på vår tids många utmaningar och bli lärjungar som förvandlar världen genom våra liv.

Men vad kan vi säga om den värld som Kristi kärlek berör? Vad i världen utmanar i dessa tider vår tro, vårt vittnesbörd och vårt sökande efter kristnas enhet, mänsklighetens enhet och skapelsens enhet?

FOTO: MIKE DUBOSE/UNITED METHODIST NEWS SERVICE

Covid-19

Hela världen har delat erfarenheten av en global pandemi. Många har dött och för ännu fler har covid-19 fört med sig sorger, sårbarhet och djupgående ångest inför framtiden.

Det har varit en påfrestande tid som har fått oss ned på knä. Många människor och samhällen har upplevt pandemin som ett genomgripande trauma, för vissa på ett så förödande sätt att det kostat dem livet. Skeendet har varit ödmjukande för oss. Det har blivit uppenbart hur beroende vi är av att stå i kontakt med varandra trots att vi varit tvungna att hålla distans för att förhindra smittspridning. Alla människor behöver kärlek och stöd, men det har varit svårare i denna tid att uttrycka och levandegöra kärleken.

Covid-19 har också tydliggjort att den föreställning om självtillräcklighet, självständighet och individua-

lism som många, särskilt i västvärlden, kommit att ta för givet är en illusion. Pandemin har gjort klart att vi människor inte är herrar över skapelsen, utan en sårbar del av den.

Pandemin har också kastat ljus över många av världens ojämlikheter och ökat vår medvetenhet om vår tids viktigaste utmaningar. Även för kyrkorna har det varit en kamp, vad gäller hur man ska upprätthålla gudstjänstlivet, sakramentsförvaltningen och kyrkans tjänst för världen. Emellanåt har kyrkorna stridit internt eller med staten om på vilket sätt de ska kunna vara trofasta mot Gud och Guds folk.

Världen genljuder av många klagorop, lidande och protester från samhällen och människor, såväl som från skapelsen själv. Över hela världen finns människor som är ”illa medfarna och hjälplösa, som får utan herde”. Och Kristus har, som alltid, medlidande med alla världens människor, särskilt med de fattiga som lider mest.

FOTO: MIKE DUBOSE/UNITED METHODIST NEWS SERVICE

Klimatförändringar

Vi lever en i värld av klimatförändringar. Förändringarna beror på mänsklig påverkan. Jorden, vårt gemensamma hem, lider av det mänskliga herraväldet. Många människor, särskilt bland de unga, talar nu om klimatnödläge. Från Mount Everests topp (skräp) till havets botten (plast), från Sibirien (rekordhög temperaturer) till Kilimanjaro (dess ständiga snötäcke försvinner) och stillahavsöarna (många kan hamna under vatten), pekar planetens allvarliga tecken på konsekvenserna av det sätt att leva som många av oss haft. Många arter riskeras att utrotas och skapelsens biologiska mångfald, som vi är beroende av, står allvarligt hotad. Vi har kommit till insikt om att en livsstil utan begränsningar för med sig förödelse utan begränsningar.

Många forskare menar att jorden i vår tid gått in i en ny tidsålder kallad antropocen, där konsekvenserna av människans herravälde, särskilt under de senaste två hundra årens industrialisering, inte längre kan vändas. Mänskligheten har misslyckats med att vårda skapelsen. Men Guds kärlek till hela skapelsen, som blir synlig i Kristus, manar oss till förändring och omvändelse. Och vi som är i Kristus – den nya skapelsens första frukter (som en förnyelse av jorden) – har, trots allt, ett oemotståndligt framtidshopp.

Ojämligheter

Vi lever i en värld som alltjämt domineras av en global ekonomi där rikedomarna koncentreras till några få, vilket ökar klyftorna mellan och inom nationer. Dessa ojämlikheter har befästs och fördjupats ytterligare av pandemin. Vissa länder har drivits till ruinens brant. När de vid sidan om väldigt många andra utmaningar också skulle hantera en pandemi, blev det droppen som fick bägaren att rinna över. På vissa håll har statsmakter frestats till att sluta sig inåt. De har dragit sig undan internationella överenskommelser och bistånd, för att "se om sina egna".

Dessa ojämlikheter, som finns över hela jorden, står i konflikt med den bibliska hållning där medkänsla med den faderlösa, änkan och främlingen är tecken på trofasthet gentemot Guds förbund med sitt folk. Denna hållning förkroppsligas i Jesus medkänsla med dem som lever i marginalen, som får utan herde. På senare år har många kyrkor och ekumeniska organisationer efterlyst en ny internationell finansiell och ekonomisk struktur som kan åstadkomma en ny "livets ekonomi".

Vi har också bevittnat fruktansvärda grymheter och sett kraftfulla protester mot de ojämlikheter som drivs av rasism och stöds av vit makt-ideologi. Världen har hört profetiska röster som utropar att "Black Lives Matter".

Till delegaterna vid det sjunde G20 Interfaith Forum sände den ekumeniske patriarken Bartolomeos I ett inspelat uttalande. Med koppling till Black Lives Matter-rörelsen sa han:

FOTO: STEVEN D. MARTIN/NOOUSA

Ingen människas gudagivna värde... kan reduceras till ett marknadsvärde eller handelsvara ... människans värdighet har inte hudfärg, kön, ålder, etnicitet eller religion. Alla har samma värde och därför måste respekt och likvärdig behandling upprätthållas i varje tid och på varje plats ... Vi vill använda detta tillfälle för att höja vår röst mot strukturella ojämlikheter, varje form av rasism, etnocentrism, tribalism, kastsystem och klassamhälle. De som formar och verkställer politiken ska veta att vi kräver nolltolerans mot orättvisor och varje form av diskriminering. ²

² Detta enligt återgivning i <https://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/39899-oikoumenikos-patriarxis-kaloume-se-mideniki-anoxi-apananti-stin-adikia>.

Den digitala revolutionen

Den nya digitalteknologiska revolutionen som sveper över världen kan visa sig få långt mer radikala konsekvenser än den tidigare industriella revolutionen. Den förändrar i snabbt tempo hur vi lever, arbetar och relaterar till varandra. Den är till god hjälp för människor som inte längre kan vara fysiskt nära varandra och möjliggör kommunikation och arbete över många gränser. Men den väcker också en del djupgående och obekväma frågor angående vår uppfattning om vad det är att vara människa.

Rörelsen bort från kommunikation ansikte mot ansikte kan i viss mening leda till nya former av främlingskap mellan oss. I framtiden kanske vi upptäcker att vi har förflyttat fysiska och mentala gränser på ett sådant sätt att det vi talar om som "mänskligt" idag, inte längre överensstämmer med vad det är att vara "människa" då. Artificiell intelligens, algoritmer, maskininläring, biologisk forskning för att skapa mer fulländade människor, utvecklingen av robotar – allt detta väcker nya frågor om mänsklig frihet och identitet.

FOTO: ALBIN HILLERT/WCO

Förlust av hopp och tro på möjligheten till en bättre framtid

I en värld där många förlorat tilltron till statsmakter, internationella forum och samarbeten och där många upplever att mänskliga rättigheter och friheter eroderar, behöver hopp och visioner för framtiden åter-

upplivas. De senaste åren har vi sett en vändning mot större självcentrering och splittring i världen, snarare än enhet; en vändning mot det lokala snarare är det universella och internationella och en ökad betoning av skillnader och identitet, snarare än mänsklighetens enhet.

Världen vrider sig i plågor på grund av våld mellan folkgrupper; ett stort antal flyktingar, hemlösa och förföljda människor; kvinnor och barn som utsätts för våld; många som svälter och som är försvagade och rädda. I relation till det omfattande lidandet tycks regeringar och organisationer ha begränsad kraft och kan emellanåt snarare förstärka lidandet och orätten.

Samtidigt har gensvaret på pandemin på många ställen varit imponerande och rörande. Det handlar om grannar som hjälpt grannar, regeringar och hälsoorganisationer har arbetat för att lindra, forskare har arbetat för att utveckla vaccin, och länder har hjälpts åt. Det är tecken på att världen behöver och längtar efter en förnyad hållning av solidaritet och hopp. Det finns de som söker efter vägar att göra den kärlek som har berikat så många personliga liv, verklig och påtaglig i det offentliga livet. Vi lever i en värld där frågor om sådant som klimatet, fattigdom och hälsa berör oss alla. Pandemin har gjort den sanningen tydlig för oss.

Världen ropar efter rättvisa och fred

Vår värld, den som Kyrkornas världsråds generalförsamling 2022 kommer att ta plats i, är en värld skadad av olika former av orättfärdighet och lidande, något som drabbar många människor, djur och även jorden själv. Det finns fasansfulla krig och våld på många platser. Ibland utförs dessa, tragiskt nog, i religioners namn. Detta samtidigt som människor fortsätter att be och längta efter fred. Det ligger en stor orättvisa i att somliga har ett överflöd samtidigt som många hungRAR. Det finns många sätt som människor fortsätter att härska över andra människor, förstärker fördomar och använder sin makt för att exkludera och förtrycka. Jordens resurser fortsätter exploateras. Men alla vi som delar detta gemensamma hem är kallade till omvändelse och förnyelse.

Kärleken som Guds första och starkaste inställning till världen

Som dem som är i Kristus är vi dock aldrig utan hopp, inte heller när vi i tider som dessa möter så stora utmaningar. Vi har fått så rika gåvor och välsignelser från Gud att vi vet att vi inte kämpar ensamma och att vi inte endast behöver förlita oss på vår egen kraft. Gud verkar i världen och i Guds folk i kyrkan. I Kyrkornas världsråds dokument *Kyrkan – på väg mot en gemensam vision* står i det avslutande kapitlet: *Således är Guds inställning till världen först och främst kärlekens, till varje barn, kvinna och man som någonsin införlivats i människans historia och faktiskt till hela skapelsen.*³

Detta första och starkaste ställningstagande från Gud har tagit kropp i Jesus Kristus; i det förbarmande som präglade hans liv och jordiska tjänande; i hans lidande, död och uppståndelse till nytt liv; och i löftet om en framtida återupprättelse av hela skapelsen. Och denna kärlek – den kärlek med vilken han älskade och den kärlek han väcker i oss – är Guds gåva till kyrkan och världen. Det är en kärlek som inspirerar, berör och skapar allt det som kan ske i kyrkans liv när kyrkan är ett tecken på Guds kärlek till världen.

Generalförsamlingens tema nämner inte kyrkan explicit, utan lämnar det öppet hur Kristi kärlek kan gestaltas på ett sådant sätt att världen sätts i rörelse. Kyrkan behöver viss ödmjukhet i sammanhanget, eftersom inte alla kyrkans medlemmar alltid och på

alla sätt synliggör Guds djupa kärlek. Men kyrkan kan glädja sig över att vara en ny skapelse formad av Gud, ett tecken och ett verktyg för Guds mission i världen. Denna mission är alltid rotad i kärlek, grundad i och uttryckt genom apostlarnas tro.

Kyrkan är kallad att i gudstjänst och tjänst för världen vara ett tecken på den kärlek som uppenbarats i Kristus och som i den heliga Andens kraft blev synlig genom apostlarnas liv. Detta är den kärlek som kan driva världen till enhet och försoning. Kyrkans enhet är ett försoningens vittnesbörd och hör alltid samman med kyrkans tjänst för världens förvandling. Kyrkornas världsråds tidigare text *Church and World* uttrycker detta enligt följande:

*Genom att viga kyrkans gemensamma liv till tjänst för Gud och Guds kärlek till världen, står kyrkan i en ständig kamp. Detta både genom att dela lidandet med de drabbade och genom aktiv handling för dem. Genom att dela Guds kärlek med dem kan kyrkan låta dem uppfatta Guds lidande kärlek för dem, i Jesus Kristus. Och kyrkan själv fördjupar sin erfarenhet av den kärleken.*⁴

Denna kärlek inspirerar dem som lever i Kristi efterföljelse att komma närmare varandra, i den enhet som Gud ger. Kärlek uppmuntrar till gemenskap och kärlek drar oss till varandra. I sin kärlek till Jerusalem utropade Kristus själv:

Hur ofta har jag inte velat samla dina barn så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna. (Luk 13:34)

Kärlek inspirerar, samlar och enar mer än vad idéer

³ *Kyrkan – på väg mot en gemensam vision* (Sveriges kristna råd, 2014), § 58, s 51.

⁴ *Church and World* (WCC Publication, Faith and Order paper 151, 1990), §38

FOTO: GEOFFREY ALEMBA/WOC

och ideal gör. Kyrkan är ett tecken på Kristi självuppoffrande kärlek i världen. Kyrkans folk är evangeliets tjänare och deras kärlek kan, i både förhållningssätt och handling, inspirera dem som finns utanför kyrkans väggar. Det vittnar om något som inte endast är en mänsklig prestation och som inte grundas på någon romantisk och naiv förståelse av människans drivkraft. Istället möjliggörs den av Kristi kärlek som verkar i oss.

I kärlek bad Kristus för enhet bland sina lärjungar och vänner (Joh 17). Han bad att de "skall fullkomnas och bli ett", inte för deras egen skull utan för att världen ska tro. Vad kyrkan ska vara och vad kyrkan bör

göra, är två sidor av samma mynt. Enligt Skriften och den apostoliska tron är kyrkan en och är kallad att vara ett enhetens tecken i en splittrad värld.

Bönen om enhet springer ur Kristi kärleksfulla hjärta. I den kristna gudstjänsten förmedlar eukaristin Guds kärleks verklighet, som har uppenbarats i Kristus, genom inkarnationen, korset och uppståndelsen. Det är den kärlek som driver Kristi efterföljare att inte bara älska varandra utan också älska den värld som han dog för. Kristi kärlek driver hans folk att älska den värld som *han* älskade och att bli ett tecken på det helande, den försoning och den enhet som en brusten värld desperat behöver. Apostlarnas vittnesbörd är att

Kristus river ner alla välbekanta uttryck för skiljaktigheter och splittring:

*Nu är ingen längre jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus.
(Gal 3:28)*

Kyrkan vittnar om den treenige Gud som älskar, som är älskad och som är kärlek. Kyrkan har del i Guds odelade hjärta och framträder själv som ett eskatologiskt tecken i tjänst för den utlovade enhet som Guds upprättade och förhärlijade skapelse bär. Den enhet vi söker är därför inte bara någon form av gemensamt projekt baserat på gemensamma ambitioner. Det grundas i Guds kärlek, som för oss samman och enar oss.

Det är beklagligt att vår nuvarande brist på enhet, vår brist på kärlek till varandra och vår egen brist på försoning, ibland gör oss i kyrkan till undermåliga tecken och dåliga tjänare till den Kristus som kallar oss till enhet. Men detta är kyrkans utmaning och därtill dess löfte och hopp.

När kyrkorna hittar enheten är det inte bara ett vittnesbörd för världen, utan en delaktighet i den värld som Gud skapat. I kyrkan samlas redan världen till enhet. Som *Church and World* uttrycker det:

Det som samlas, försonas och förnyas i kyrkan är i själva verket "världen" i sitt främlingskap gentemot Gud. Därför hänvisar denna förnyelseprocess ständigt tillbaka till världen och framåt mot dess slutgiltiga upprättelse.⁵

Också när Kristi kärlek föder enhet i kyrkan, driver den världen till enhet och försoning.

⁵ *Church and World* §14.

FOTO: ALBIN HILLERT/WCO

Hjärtats ekumenik

Detta är första gången som ordet "kärlek" funnits med i temat för Kyrkornas världsråds generalförsamling. Vad betyder det för den ekumeniska rörelsen att låta hjärtat såväl som tänkandet formas till liv i efterföljelse av Guds mest framträdande inställning till världen: kärleken själv?

Många människor i kyrkorna manar oss att inte låta vårt sökande efter enhet endast vara intellektuellt, institutionellt och formellt, utan också grundat i relationer, gemensam bön och, viktigast av allt, i ömsesidig tillgivenhet och kärlek. Därtill måste vi alltid vara grundade i apostlarnas tro – de som fick det nya budet

FOTO: ALBIN HILLERT/WCO

att ”älska varandra”, när Kristus som kallade dem vänner (och inte tjänare) tvättade deras fötter (Joh 13).

Samme Kristus betonade att ”[d]en som har mina bud och håller dem, han älskar mig” (Joh 14:21). Det är en kärlek som aldrig endast utgörs av en känsla utan grundas i trofast och förvandlande lärjungaskap.

Som människor är vi väl medvetna om att enhet och kärlek hör samman. Ordet gemenskap (*koinonia*) – ett ord som vi ofta väljer istället för ”enhet” – signalerar den sortens enhet som blir verklig när människor älskar varandra. På livets mest intima områden kan vi, om

vi välsignas och det är en del av vår kallelse, få erfara den förunderliga form av kärlek som förenar människor på ett sådant sätt att de blir ett – inte bara i fysisk bemärkelse, utan vill vi säga, andligt. Och vårt liv innehåller många relationer där vi får erfara hur nära varandra enhet och kärlek är.

Kärleken drar oss till varandra, får oss att vilja vara tillsammans, att dela allt vi har, att skapa ett nytt samhälle, att frambringa liv och att stå tillsammans när svårigheter möter och när lidandet är stort. Kärlek och gemenskap går hand i hand. Enhet och kärlek hör samman. Kärlek drar oss in i förening.

Betoningen av kärlek förenar oss inte endast som kristna utan fördjupar också vår relation till alla människor av tro och alla människor av god vilja. Kärlek som tema genomsyrar många olika trostraditioner och har gett en stark grund för tjänande och strävan efter gränsöverskridande rättvisa. I kärlek är vi inte bara uppmärksamma gentemot våra egna utan också gentemot ”den andre” – så att vi genom radikal gästfrihet och solidaritet behandlar främlingen som vår nästa. Kärleken kan som språk för vår tro beröra den samtida världen aktivt och profetiskt, på ett sätt som gör skillnad för vår gemensamma framtid.

Att vara kristen i en multireligiös värld innebär en kallelse att leva Jesus bud om att älska vår nästa, genom att förkroppsliga en tro som på en och samma gång är grundad i passionerad trofasthet och angelägen om utvecklande dialog. Detta påminns vi om i texten *Serving a Wounded World in Interreligious Solidarity: A Christian Call to Reflection and Action During Covid-19 and Beyond*, vilken tagits fram gemensamt av Kyrkornas världsråd och Påvliga rådet för interreligiös dialog:

Vår tro får liv genom handlingar som lever ut Kristi kärlek ... de håller vår tro och mission levande och aktiv, de formar våra kristna liv till ett kärleksfullt tecken på Kristi närvaro, och de skapar kärlek och förståelse mellan oss och dem som vi samarbetar med för att uttrycka vår kärlek i handling. ⁶

Vi erfar också att kärlek är långt mer än känslor. Det är också något som provas över tid och som handlar om att ta sin vilja och sitt förstånd i bruk, lika mycket som det handlar om ett känsloutryck. Kärlek är till och med något som Jesus *befaller* oss till; det är inte bara något som kan ”komma över” oss. Det handlar lika mycket om politik, handlingar och noggranna övervägningar, som om känslor. Kärleken är, som Pauls skrev till korinthierna (1 Kor 13:1-7, 13) *”tålmodig och god. Kärleken är inte stridslysten ... Den finner inte glädje i orätten men gläds med sanningen. Allt bär den, allt tror den, allt hoppas den, allt uthärdar den.”*

På pilgrimsfärden mot kristen enhet har vi ibland förutsatt att när den dag då vi ser oss själva som helt och synligt enade kommer, *då* kommer vi kunna älska varandra. När vi vet att vi delar den apostoliska tron, när vi hos varandra känner igen en enda, helig och apostolisk kyrka, när vi kan samlas runt ett bord, *då* kommer vi kunna älska varandra.

Men tills den dagen kommer kan vår gemenskap ändå vara möjlig och vi kan ta drivna till att öppna oss för den, genom att börja älska varandra – inte på ett teoretiskt och abstrakt vis, utan synligt och genomtänkt närvarande på ett sätt som var och en som ser oss kan upptäcka. Det skulle verkligen vara en hjärtats ekumenik.

⁶ Kyrkornas världsråd och Pävlige rådet för interreligiös dialog, *Serving a Wounded World in Interreligious Solidarity: A Christian Call to Reflection and Action During Covid-19 and Beyond*. (Kyrkornas världsråd och Pävlige rådet för interreligiös dialog, 2020), s 17.

Konklusion

Den ekumeniska rörelsen har alltid handlat om att kyrkorna kallar varandra till synlig enhet och full kyrkogemenskap. I vår tid, när pandemin resulterat i att det över huvud taget är svårt att träffas personligen, är det uppdraget än mer angeläget.

Kyrkorna behöver i en förnyad ekumenisk rörelse för världens skull, *tillsammans* hitta en tydligare offentlig röst och uttrycka ett trovärdigare hopp än den tomma optimism som präglar en del försvagad politisk retorik: ett hopp som kan bidra till en bättre värld än den som så djupt präglas av materialism, individualism och konsumerism – en värld där resurser delas, orättvisor förs på tal, och en ny värdighet upprättas bland och för oss alla.

Kyrkor som endast verkar och ber i dolda och privata gemenskaper som är avskilda från varandra, kallas och sänds av Kristus till att ta plats offentligt och öppet. Uppdraget är att omdana vår kollektiva föreställning om vad som verkligen är viktigt, medverka till att störta avgudar, och vara med och välkomna Guds rike – där de fattiga välsignas och de fångna befrias. En värld som ropar efter djup kärlek, efter gemenskap och efter rättvisa och hopp, behöver kyrkor som visar synlig enhet, som längtar efter enhet där splittring råder och som ser en ny framtid för mänskligheten och hela skapelsen, så som det uttrycks i Uppenbarelseboken (21 kapitlet)

Kristi kärlek driver världen till enhet och försoning. Den elfte generalförsamlingens tema är en lovsång till den Gud som i Kristus berör och driver oss. Det är

Sveriges kristna råd
Box 14038
167 14 Bromma

KYRKORNA TILLSAMMANS
I TRO OCH HANDLING

